DOMSTOLENS DOM
AF 2. DECEMBER 1980 [1]

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber mod Den italienske Republik

»Traktatbrud — gennemførelse af et direktiv«

Sag 42/80

Sammendrag

Medlemsstater — forpligtelser — gennemførelse af direktiver — traktatbrud — begrundelse — ikke accepteret
(EØF-traktaten, art. 169)

En medlemsstat kan ikke påberåbe sig bestemmelser, praksis eller øvrige forhold i sin interne retsorden som begrundelse for, at forpligtelser og frister i fællesskabsdirektiverne ikke overholdes.

I sag 42/80

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Gian Piero Alessi, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Mario Cervino, Kommissionens juridiske konsulent, Jean Monnetbygningen, Kirchberg,

sagsøger,

mod

DEN ITALIENSKE REPUBLIK, ved avvocato dello Stato Ivo Mario Braguglia, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxemborg på den italienske ambassade,

sagsøgt,

1 — Processprog: Italiensk.

hvori der er nedlagt påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik ved ikke rettidigt at have gennemført Rådets direktiv 73/361 af 19. november 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende certificering og mærkning af ståltove, lænkekæder og kroge (EFT L 335, s. 51) samt Kommissionens direktiv 76/434 af 13. april 1976 om tilpasning til den tekniske udvikling af nævnte rådsdirektiv (EFT L 122, s. 20), har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til EØF-traktaten,

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten J. Mertens de Wilmars, afedlingsformanden P. Pescatore, dommerne Mackenzie Stuart, A. O'Keeffe, G. Bosco, A. Touffait og O. Due,

generaladvokat: J.-P. Warner
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Direktiv 73/361 er en af de talrige fællesskabsakter, der i medfør af traktatens artikel 100 har til formål at afskaffe de tekniske handelshindringer inden for Fællesskabet, som følger af forskelle i de nationale bestemmelser, der fastsætter særlige tekniske forskrifter for handelen med eller anvendelsen af visse varer.

Direktivet tilsigter en tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende certificering og mærkning af ståltove, lænkekæder og kroge, som skal

anvendes ved løftning eller håndtering. Direktivet vedrører ikke brugte løftemidler og løftemidler, som anvendes om bord i skibe og til jernbaner, tandhjulsbaner og svævebaner.

Bilaget til direktivet indeholder både almindelige og særlige detaljerede bestemmelser om de obligatoriske angivelser, der skal fremgå af certifikaterne og mærkningen af de forskellige løftemidler på Fællesskabets område.

For så vidt angår medlemsstaternes gennemførelse af direktivet, fastsætter artikel 6 en frist på atten måneder fra dets meddelelse til at efterkomme dette og underrette Kommissionen herom.

Kommissionen har i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der er fastsat i artiklerne 4 og 5 i Rådets direktiv, ved direktiv 76/434 foretaget en tilpasning til den tekniske udvikling af direktiv 73/361. Bilaget til sidstnævnte direktiv blev herved erstattet af nye tekniske forskrifter. Med henblik på gennemførelsen af Kommissionens direktiv er det bestemt i artikel 2, at medlemsstaterne skal efterkomme dette inden for ni måneder efter dets meddelelse og underrette Kommissionen herom.

Da direktiv 73/361 blev meddelt den 25. november 1973 og direktiv 76/434 den 13. april 1976, udløb fristerne for gennemførelsen hhv. den 25. maj 1975 og den 13. januar 1977.

Da Italien ikke havde efterkommet bestemmelserne i de to direktiver, gav Kommissionen ved skrivelse af 7. juni 1977 Italien lejlighed til at fremsætte sine bemærkninger i overensstemmelse med traktatens artikel 169, stk. 1. Kommissionen fremsatte en begrundet udtalelse af 30. juni 1978 — rettet til den italienske regering ved skrivelse af 3. juli 1978 — på grund af manglende svar fra den italienske regering og efter at have konstateret den fortsatte mangel på nationale bestemmelser til gennemførelse af direktiverne.

Den italienske regering underrettede ved telex af 4. september 1978 Kommissionen om et lovforslag, som statsrådet havde tiltrådt den 30. juni 1978, og som var forelagt det ansvarlige senatsudvalg til undersøgelse. Kommissionen modtog ikke yderligere underretning fra de italienske myndigheder om direktivernes gennemførelse.

Nærværende sag er anlagt den 28. januar 1980 og registreret på Domstolen den 1. februar 1980. Italien har ikke indgivet duplik.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Kommissionen har nedlagt følgende påstand:

— det statueres, at Den italienske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 73/361/EØF af 19. november 1973 og Kommissionens direktiv 76/434/EØF af 13. april 1976 om tilnærmelse af medlemssta-

ternes lovgivninger vedrørende certificering og mærkning af ståltove, lænkekæder og kroge, har undladt at opfylde den forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten,

— sagsøgte tilpligtes at afholde sagens omkostninger.

Den italienske Republik har ikke klargjort sine påstande.

III — Parternes anbringender og argumenter

Kommissionen gør i sin stævning gældende, at direktivers bindende virkning med hensyn til det tilsigtede mål medfører pligt for medlemsstaterne til at overholde de fastsatte frister for vedtagelse af de nationale bestemmelser, der er nødvendige for direktivernes gennemførelse.

Domstolen har ifølge Kommissionen gentagne gange fastslået dette. Domstolen understregede således i sag 52/75, *(Kommissionen* mod *Den italienske Republik,* Sml. 1976, s. 277) at

»den nøjagtige gennemførelse af et direktiv er så meget desto vigtigere, som gennemførelsesforanstaltningerne er overladt til medlemsstaternes skøn, og sådanne retsakter vil være uden virkning, hvis de tilsigtede mål ikke nås inden for de fastsatte frister; bestemmelserne i et direktiv er ikke mindre bindende for de medlemsstater, som det retter sig til, end enhver anden regel i fællesskabsretten, og det gælder så meget desto mere for bestemmelserne om de frister, der skal overholdes for gennemførelsen af de foreskrevne foranstaltninger, navnlig fordi forskellen i de ordninger, der anvendes i medlemsstaterne, kunne medføre forskelsbehandling efter udløbet af disse frister.«

Kommissionen anfører videre, at Domstolen i øvrigt henviste til, at der forelå overtrædelse af fællesskabsretten fra en medlemsstats side, uanset til hvilket statsorgan handlingen eller undtagelsen kunne henføres, og at den fastslog, at en medlemsstat ikke kunne påberåbe sig bestemmelser, praksis eller øvrige forhold i sin interne retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister i fællesskabsdirektiverne ikke overholdes.

Den italienske regering henviser i sit svarskrift til, at parlamentet med henblik på gennemførelsen af de to direktiver under den forudgående valgperiode havde fået forelagt lovforslag nr. 1313, der imidlertid bortfaldt, fordi parlamentet blev opløst før valgperiodens udløb. De ovennævnte direktiver blev derefter genoptaget i lovforslag nr. 554 — hvorefter regeringen bemyndiges til at indarbejde en række fællesskabsdirektiver i den nationale retsorden — der på nuværende tidspunkt er under behandling i forsamlingerne.

Den italienske regering udtrykker håb om, at parlamentsbehandlingen af dette lovforslag afsluttes hurtigst muligt, således at nærværende sag kan betragtes som værende uden genstand.

Kommissionen anfører i sin replik, at den italienske regering ikke har givet nærmere oplysninger om fristerne for vedtagelsen af det pågældende lovforslag; Kommissionen fastholder derfor sin påstand.

I retsmødet den 21. oktober 1980 har Kommissionen, ved sin befuldmægtigede, G. P. Alessi, og Den italienske Republik, ved avvocato dello Stato I. M. Braguglia, afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i samme retsmøde.

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 1. februar 1980 har Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 169 anlagt sag ved Domstolen med påstand om, at det statueres, at Den italienske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 73/361 af 19. november 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende certificering og mærkning af ståltove, lænkekæder og kroge (EFT L 335, s. 51) og Kommissionens direktiv 76/434 af 13. april 1976 om tilpasning til den tekniske udvikling af det nævnte rådsdirektiv (EFT L 122, s. 20), har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i medfør af EØF-traktatens artikel 189, stk. 3.

2 Medlemsstaterne skulle ifølge artikel 6 i Rådets direktiv 73/361 sætte de nødvendige bestemmelser i kraft for at efterkomme dette inden atten måneder fra direktivets meddelelse, hvilken frist udløb den 25. maj 1975. Medlemsstaterne skulle ifølge artikel 2 i Kommissionens direktiv 76/434 sætte de nødvendige bestemmelser i kraft for at efterkomme dette inden for ni måneder fra dets meddelelse, hvilken frist udløb den 13. januar 1977.

3 Den italienske regering bestrider ikke, at den ikke har opfyldt denne forpligtelse. Den har begrænset sig til at anføre, at forsinkelsen af gennemførelsen af de pågældende direktiver skyldes den omstændighed, at regeringens indsats for at opfylde de forpligtelser, der påhviler den i henhold til de nævnte direktiver, på grund af politiske og parlamentariske begivenheder ikke har kunnet føre til noget resultat. Det italienske parlament blev under

den foregående valgperiode forelagt et lovforslag, der imidlertid bortfaldt, fordi parlamentet blev opløst før valgperiodens udløb. Den italienske regering bad derefter i henhold til forfatningens artikel 76, for hurtigere at tilpasse den nationale retsorden til fællesskabsdirektiverne, parlamentet om fuldmagt til ved anordning at fastsætte de regler med lovskraft, der var nødvendige for gennemførelsen af en række fællesskabsdirektiver, herunder de pågældende. Senatet efterkom anmodningen den 16. juli 1980 ved at vedtage et lovforslag desangående, der på nuværende tidspunkt gennemgås af deputeretkammeret.

4 Disse omstændigheder kan imidlertid ikke ophæve det traktatbrud, som gøres gældende mod Den italienske Republik. Ifølge fast retspraksis kan en medlemsstat ikke påberåbe sig bestemmelser, praksis eller øvrige forhold i sin interne retsorden, som begrundelse for, at forpligtelser og frister i fællesskabsdirektiverne ikke overholdes.

5 Det må derfor konstateres, at Den italienske Republik ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 73/361 af 19. november 1973 og Kommissionens direktiv 76/434 af 13. april 1976, har undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten.

Sagens omkostninger

6 Ifølge procesreglementets artikel 69, stk. 2, tilpligtes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger.

7 Sagsøgte har tabt sagen og tilpligtes derfor at afholde sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1. **Den italienske Republik har ved ikke inden for den fastsatte frist at have vedtaget de nødvendige bestemmelser for at efterkomme Rådets direktiv 73/361 af 19. november 1973 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser vedrørende certificering og mærkning af ståltove, lænkekæder og kroge (EFT L 335, s. 51) og Kommissionens direktiv 76/434 af 13. april 1976 om tilpasning til den tekniske udvikling af det nævnte rådsdirektiv (EFT L 122, s. 20), undladt at opfylde en forpligtelse, der påhviler den i henhold til traktaten.**

2. **Sagsøgte afholder sagens omkostninger.**

Mertens de Wilmars Pescatore Mackenzie Stuart

O'Keeffe Bosco Touffait Due

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 2. december 1980.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Præsident